
Ik hoop

Column

Auteur: *Harry Paus*

We gingen naar een kinderfeestje, boom klimmen in een klimbos. Mijn jongste dochter had me als begeleider meegevraagd. Drie volwassenen, drie auto's, negen kinderen.

'Ik hoop dat ik volgend jaar naar de havo kan maar ik ben dyslectisch', zei Hielke, klasgenoot van mijn kleinzoon, voorin de auto, 'het hangt af van wat ik voor de Citotoetsen haal.'

'Hoe kun je merken dat je dyslectisch bent?' vroeg ik.

'Nou, ik kan dingen niet zo goed onthouden', zei hij.

'Heb je een hekel aan lezen?'

'Nee hoor, ik heb in de vakantie een heel mooi boek gelezen van vierhonderd bladzijden.'

Later, op de terugweg na het feestje, was hij achter in de auto aan het praten met zijn klasgenoten.

'Maar jij hebt toch ADHD', zei er eentje.

'Ja, maar dat vertel ik nooit aan volwassenen, want dan worden ze boos', zei hij.

'Ja', zei een ander, 'kinderen accepteren het gewoon, want zo ben je nou eenmaal'.

Hielke knikte.